

KURENDA

KURJI METROPOLITALNEJ WILEŃSKIEJ.

Acta Apostolicae Sedis.

Ssmus Dnus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decreto Sacrae Congregationis 1 septembris 1925, titulari archiepiscopali Ecclesiae Adulitanae praefecit R. P. D. Georgium Matulewicz, hactenus Episcopum Wilnensem.

PONTIFICIA COMMISSIO AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS.

Responsa ad proposita dubia.

Emi Patres Pontificiae Commissionis ad Codicis canones authentice interpretandos, propositis in plenario coetu quae sequuntur dubiis, responderi mandarunt ut infra ad singula:

I. De temporis supputatione.

D. — An ubique terrarum, in casibus canone 33 § I expressis, tempus vulgo zonarium sequi quis possit.

R. — Affirmative, dummodo hoc tempus sit legale.

II. De praecedentia inter episcopos suffraganeos.

D. — Utrum vi canonis 106, 3° praecedentia inter Episcopos suffraganeos in Concilio provinciali aliisque coetibus provincialibus definienda sit a die praeconizationis seu electionis ad episcopatum, an a die promotionis ad Ecclesiam suffraganeam.

R. — Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

III. De collatione beneficiorum.

D. — Utrum in collatione beneficiorum et canonicatum in ecclesiis collegialibus Capitulum, ad normam canonis 403 audiendum, sit cathedrale an collegiale.

R. — Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

IV. De praecedentia vicarii foranei.

D. — An vicarius foraneus, qui sit simul canonicus Capituli collegialis in suo districtu, vi canonis 450 § 2 praecedat ceteris canonicis in choro et actibus capitularibus.

R. — Negative.

V. De sacris processionibus.

D. — An secundum canonem 462,7^o et responsum diei 12 novembris 1922, ius parochi publicam processionem extra ecclesiam ducendi extendatur etiam ad processiones Religiosorum, licet exemptorum, extra eorum ecclesias et claustra.

R. — Affirmative, firmo tamen praescripto canonum 1291 § 2 et 1293.

VI. De admissione Orientalium ad novitiatum.

D. — An in Religionibus latini ritus sine venia, de qua canon 542,2^o licite admitti possint ad novitiatum Orientales, qui proprio retento ritu, praeparantur ad constituendas domus et provincias religiosas ritus orientalis.

R. — Affirmative.

VII. De reservatione casuum.

D.—1° Utrum quaevis reservatio, de qua can. 900, sit tantum ratione peccati an etiam ratione censurae.

2° Utrum canon 900 agat de reservatione casuum ab Ordinariis tantum an etiam a Sancta Sede statuta.

R. — Ad 1-um Affirmative ad primam partem, negative ad secundam
Ad 2-um Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

VIII. De forma celebrationis matrimonii.

D. — Utrum, secundum canonem 1098, ad valide et licite matrimonium coram solis testibus contrahendum sufficiat factum absentiae parochi, an requiratur etiam moralis certitudo, ex notorio vel ex inquisitione, parochum per mensem neque haberi neque adiri posse sine gravi incommodo.

R. — Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

IX. De Missa in matrimoniis mixtis.

D. — An canone 1102 § 2 in matrimoniis mixtis, praeter Missam pro sponsis, prohibeatur etiam alia Missa, licet privata.

R. Affirmative, si haec Missa ex rerum adiunctis haberi possit uti complementum caeremoniae matrimonialis.

X. De sepultura ecclesiastica.

D. — An, vi canonis 1240 § 1, 5° ecclesiastica sepultura priventur qui mandaverint suum corpus cremationi tradi et in hac voluntate perman-

serint usque ad mortem, etiamsi crematio ad normam canonis 1203 § 2 non sequatur.

R. — Affirmative.

Datum Romae, die 10 novembris 1925.

P. Card. Gasparri, Praeses.

Iosep̃ Bruno, Secretarius.

Czy wolno udzielać Komunii św. podczas Mszy pasterskiej?

Wątpliwość mogłaby wynikać z tego względu, że przed ogłoszeniem Nowego Kodeksu nie wolno było komunikować wiernych „in nocte Nativitatis” nawet w tych kościołach, w których odprawiały się nabożeństwa. Nowy Kodeks zezwala na udzielanie Komunii św., „in omnibus religiosis seu piis domibus oratorium habentibus cum facultate Eucharistiam habitualiter asservandi”, nie wymienia jednakże kościołów publicznych, w których w noc Bożego Narodzenia odprawia się nabożeństwo.

Mimo to wolno udzielać Komunii św. podczas Mszy pasterskiej wszystkim wiernym w Kościołach publicznych „quotiescumque, iudicio saltem Ordinarii, adsit rationabilis causa id faciendi”. Taką odpowiedź dał prezes Komisji papieskiej dla autentycznego tłumaczenia kodeksu biskupowi z wysp filipińskich. Skoro zaś „rationabilis causa”, saltem devotionis, zawsze istnieje, a biskup wyraźnie nie zakazał, chociaż na mocy Kanonu 1261 mógł to w szczególnych okolicznościach uczynić, *można Komunię św. licite udzielać wiernym we wszystkich Kościołach podczas Mszy pasterskiej* nawet, gdy nabożeństwo odprawia się przy otwartych drzwiach.

(cf. *Monitore Ecclesiastico*, anu. 1922, pag. 371. Przegląd Kato-licki. 1925 r. — Nr. 49).

DO

WSZYSTKICH, KOMU PRZYSZŁOŚĆ KRAJU JEST DROGĄ!

W dobie obecnej słyhać powszechne narzekania na ciężkie czasy, na ekonomiczne i inne życiowe trudności, na upadek moralności i t. p. Jednak nie czasy temu są winne, lecz ludzie w tych czasach żyjący, gdyż nie czas nami, lecz my czasem rządimy, bo „czas to my” (Św. Aug.). Aby więc czasy polepszyć, trzeba lepszych ludzi wychować! — Nad wychowaniem pracują rodzice w domu i nauczycielstwo w szkołach, ale wpływ wychowawczy rodziców na dzieci dorastające (po roku 14 życia) co raz bardziej maleje, a duży odsetek młodzieży u nas z wychowania szkolnego nie korzysta. — Dlatego też młodzież pozaszkolna najczęściej pozostaje bez opieki, schodzi na bezdroża i kwalifikuje się nieraz na zawodowych przestępców. — Żaden dobry obywatel kraju o chrześcijańskich zasadach nie może na to obojętnie spoglądać i w miarę możliwości musi przyłożyć czynną rękę do ratowania młodego pokolenia.

Jednym z najstosowniejszych środków wychowawczych odpowiadających psychologii młodzieży dorastającej są samorządowe organizacje samej młodzieży pod opieką tak zw. „patronatów”. — Młodzież bowiem lubi samodzielność, nie chce być prowadzoną, „wylata ponad poziomy”, jak powiada Mickiewicz „mierzy siły na zamiary” i patrzy na świat „okiem słońca”. Mimo to nie można młodzieży pozostawić samopas i dlatego przy organizacjach samorządowych potrzebny jest patronat, który ma zadanie kierowniczo-doradcze, niby rolę Anioła Stróża — zadanie bardzo skomplikowane: odpowiedzialność za stowarzyszenie z pozostawieniem dlań pełnej samodzielności. Dla ułatwienia pracy patronatom i pojedynczym stowarzyszeniom młodzieży utworzył się w Wilnie Związek Stowarzyszeń Młodzieży (Okręgowy Oddział Zrzeszenia Patronatów — Św. Jańska 12 m. 2).

Zadaniem związku jest: 1) zakładać, popierać i jednoczyć stowarzyszenia młodzieży męskiej i żeńskiej (osobno); 2) ułatwiać im skuteczną pracę przez wspólne całemu związkowi urządzenia; 3) badać sprawę młodzieży i szerzyć zrozumienie jej potrzeb tak męskiej jak i żeńskiej; 4) wyrabiać młodzież na światłych, dzielnych i czynnych członków społeczeństwa, przejętych duchem religijnym i obywatelskim. — Na czele związku stoi wybrana przez zjazd delegowanych Rada Związkowa (z 5 osób) jako organ kontrolno-wykonawczy, organem zaś wykonawczym w ścisłym znaczeniu jest sekretarz generalny mianowany na wniosek Rady przez Władzę Diecezjalną.

Sprawa opieki nad młodzieżą pozaszkolną jest kwestją palącą, dlatego też w przededniu przyjazdu arcybiskupa do Wilna uważałem za konieczne ją poruszyć i mianować sekretarza od spraw młodzieży, którym został ks. Fr. Kafarski. — Żaden jednak sekretarz, ani Rada Związkowa nie podolają swemu zadaniu bez czynnego poparcia ogółu kleru i wiernych. — Przeto się zwracam do wszystkich wiernych z gorącym apelem a w szczególności do duchowieństwa Archidiecezji Wileńskiej, by zechcieli wziąć czynny udział w wychowaniu pozaszkolnej młodzieży w Stowarzyszeniach organizowanych przez nasz Związek po parafjach i gminach — by się po szczegółowe informacje zwracali do Związku przy ul. Św. Jańskiej 12 m. 2.

Sprawa opieki nad młodzieżą pozaszkolną należy ściśle do pracy duszpasterskiej, ma więc szczególnie obchodzić przewielebnych Ks. Ks. Dziekanów i Proboszczów. Dlatego też polecam omawiać tę sprawę na zebraniach dekanalnych, zapraszać na nie delegatów ze Związku, wnikać i popierać sprawę organizacji młodzieży przy wizytacji dekanatu i przy kołędzie, oraz ułatwiać pracę Ks. Ks. Wikariuszom, Wielebni Ks. Ks. Prefekci, szczególnie szkół powszechnych, mają również obowiązek duszpasterski czuwania nad wychowankami po opuszczeniu szkoły, skierowując ich do Stowarzyszeń chrześcijańskiej młodzieży i pracując w dalszym ciągu z nimi i nad nimi.

Pobudką i wzorem w tej niezmiernie doniosłej, a zarazem i trudnej pracy niech będzie Największy Wychowawca ludzkości Mistrz nasz Jezus Chrystus, Który pierwszy zwrócił uwagę na wychowanie młodego pokolenia, rodząc się sam, jako dziecko w Betleemie, z dziećmi chętnie obcując, stawiając dziecko za wzór doskonałości (Mat. XVII, 3) wreszcie rozkazując Apostołom prowadzić młode pokolenie do Siebie w wiekopomnem ewangelicznym wyrażeniu: „Dopuszczcie dziatekom iść do mnie” Mar. X. 13.

† Kazimierz Michalkiewicz

Biskup Sufragan Wileński

Wikariusz Kapitulny.

WIKARJUSZ KAPITULNY
Archidiecezji Wileńskiej

Wilno, dnia 15 grudnia 1925 roku.

№ 4905

DO
KSIĘŻY DZIEKANÓW ARCHIDIECEZJI WILEŃSKIEJ.

Niniejszym polecam wszystkim Księżom Dziekanom, aby niezwłocznie powiadomili wszystkich księży proboszczów i Rektorów kościołów, iż w nadchodzącą uroczystość Trzech Króli w czasie Sumy mają wygłosić kazania, pouczające Wiernych o znaczeniu misyj wśród niewiernych i obowiązku względem nich wszystkich katolików, oraz zachęcić do modlitwy i ofiar na intencję i na rzecz tychże misyj. Tegoż dnia również we wszystkich kościołach, kaplicach i oratorjach publicznych Księża Proboszczowie i Rektorowie kościołów mają urządzić kwestę na rzecz misyj katolickich a uzbierane kwoty niezwłocznie, za pośrednictwem Księży Dziekanów, przelać do Kurji Metropolitalnej. Wskazane też jest, aby w tymże dniu Księża Proboszczowie zatroszczyli się o założenie w swych parafjach „Towarzystwa Misyjnego Rozkrzewiania wiary” według ustawy, którą Kurja Metropolitalna na żądanie może dostarczyć każdemu.

Dla ułatwienia załącza się szkic kazania na uroczystość Trzech Króli.

† Kazimierz Michalkiewicz
Biskup Sufragan Wileński
Wikariusz Kapitulny.

Szkic kazania na uroczystość Trzech Króli.

*„Ujrawszy gwiazdę, uradowali się
radością bardzo wielką”. Mat. 2.*

Uradowali się Królowie na widok gwiazdy, bo gwiazda ta wiodła ich do Chrystusa Pana. Gwiazdą narodów i pokoleń przez wieki całe, wiodącą do Chrystusa, jest wiara św. katolicka. Istotnie, wiara jest światłem i wielkim skarbem, do poznania i krzewienia jej każdy według sił i możliwości przyczyniać się winien.

I.

Wiara św. katolicka jest światłem i skarbem wielkim, bo a) daje nam poznanie prawdy najwyższej — Boga, b) podnosi, kształci i uszczęśliwia nawet docześnie (dowodem dzieje ludzkości) i c) nadewszystko zaś — prowadzi nas do zbawienia.

II.

a) Tego światła i skarbu jednak wielu braci naszych dotąd nie posiada. Dotąd jeszcze jest wielu na świecie pogan. Są oni w ciemnościach

niewiary. Słońce prawdy do nich nie dosięgło. Są i tacy bracia nasi, którym to słońce przysłoniły gęste mgły fałszu i błędów. I jedni i drudzy „błądzą w cieniach śmierci”. b) Kościół nauczający otrzymał od Pana nakaz: *Idąc nauczajcie* i śle swych Apostołów—misjonarzy na wszystkie krańce świata. Nie zwalnia to jednak każdego z nas od obowiązku przyczyniania się do szerzenia światła wiary. *Każdemu z nas dał przykazanie o bliźnim*, jeżeli to się ma odnosić do ciała, tem bardziej do duszy. Mamy powinność z kościołem nauczającym współdziałać, bo to sprawa wspólna — przez Zbawiciela zlecona. c) Inne narody to czynią wydatnie (Francja, Włochy, Niemcy); nawet sekty swe błędy szerzą. Czyż my tylko mamy być opie-szałymi?

III.

Jakże mamy współpracować z kościołem w dziele krzewienia wiary? a) modlitwą, b) życiem bogobojnem i zachętą innych do modlitwy i ofiary na rzecz krzewienia wiary, c) ofiarą, chociażby niewielką, ale z serca chętnego złożoną.

Umiłujmy sprawę, dla której Zbawiciel nasz pracował i cierpiał, poświęćmy się dla niej o tyle i w tym stopniu, na ile nas stać, abyśmy nie słyszeli bolesnej skargi św. Grzegorza papieża: *Wszystkie żywioły Stwórcy swego przyjdzie zaświadczać... atoli niewiernych serca uznać go nie chcą i twardsze nad skały, pokutą się nie kruszą* (Homil. 10 in Evang.); niech raczej ujrzymy, jak się obróć ludy zamorskie, jak moc pogan (Ir. 60) przyjdzie do Jeruzolem nowego — Kościoła św. Amen.

Przewożenie i ekshumacja zwłok.

Ministerstwo W. R. i O. P. Dep. Wyznań Rel. rozporządza pismem z dnia 27 października 1925 r. L. 7544, co następuje:

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Generalna Dyrekcja służby Zdrowia) zwróciło się do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z prośbą o przypomnienie duchowieństwu wszystkich wyznań, treści rozporządzenia Ministerstwa Zdrowia Publicznego w sprawie przewozu i ekshumacji zwłok (Dz. Ust. R. P. Nr. 42 (1920 p. 257) a w szczególności przepisów zawartych.

1.) W par. 1. „Zwłoki osób zmarłych powinny być pochowane na najbliższym cmentarzu tej parafii lub gminy, gdzie śmierć nastąpiła; na przewiezenie zwłok celem pochowania ich na innem miejscu potrzebne jest pisemne zezwolenie właściwej władzy, jednak może być dokonane tylko w porze chłodnej (pomiędzy 16 października i 15 kwietnia)”. Z tego paragrafu wynika, że przełożony cmentarza nie ma prawa przyjąć zwłok z poza obrębu parafii lub właściwej gminy bez zezwolenia właściwego starosty.

2.) W par. 6 „Po przyjeździe zwłok do stacji odbiorczej na cmentarz przeznaczenia, władza administracyjna w osobie delegowanego urzędnika lub funkcjonariusza policji stwierdza na miejscu całość pieczęci, odbiera pozwolenie i przestrzega, aby zwłoki bez otwierania trumien były bezzwłocznie pochowane”. Wynika stąd, że żaden duchowny, nie ma prawa pocho-

wać przywiezionych z poza parafji lub gminy zwłok, dopóki właściwa władza nie stwierdzi całości trumien, paki i pieczęci.

3.) W par. 9. „... Ekshumacja... musi odbyć się przy zachowaniu następujących przepisów: a) obowiązkowa obecność właściwego lekarza powiatowego, b) czynność odbywać się powinna w porze chłodnej, o ile można wczesnym rankiem, c) uczestniczyć w niej mogą tylko osoby urzędowe i bezpośrednio interesowane...” — To znaczy, że dozór cmentarza nie ma prawa pozwolić na ekshumację bez zachowania tych przepisów i innych, mających charakter wyłącznie sanitarny. Pozatem par. 10 zabrania ekshumacji z grobów zbiorowych.

Za Ministra:

Piekarski

Dyrektor Departamentu Wyznań.

**POLSKIE TOWARZYSTWO
KRAJOZNAWCZE**

==
ODDZIAŁ WILEŃSKI
Nowogródzka 22.

—
Dnia 14 grudnia 1925 r.

P. T.

Polskie Towarzystwo Krajoznawcze w Wilnie przystępuje do opracowania mapy krajoznawczo-turystycznej Ziemi Wileńskiej i pragnąc zebrać materiał źródłowy zwraca się do Wielebnego Księdza Dobrodzieja z prośbą o wskazanie najważniejszych wartości krajoznawczych, które w projektowanej pracy uwzględnić przedewszystkiem należy.

Ponieważ krajoznawstwo obejmuje cały dorobek kulturalny narodu łącznie z terenem, zamieszkałym przez dany naród, przeto i wskazania Wielebnego Księdza Dobrodzieja dotyczyć winny pamiątek historycznych, dzieł sztuki i architektury, zamków, grodzisk, cmentarzy, cmentarzysk, jednostek gospodarczych, krajobrazów charakterystycznych, jezior, rzek, lasów, gór i t. d.

Wskazując daną jednostkę krajoznawczą zechce Wielebny Ksiądz Dobrodziej wyjaśnić te wartości, które przedstawiony obiekt reprezentuje, oraz określić dokładnie jej położenie, odległość od stacji kolejowej i dotychczasowych środków komunikacyjnych.

W przewidywaniu, że Wielebny Ksiądz Dobrodziej zechce przyjąć z pomocą w pracy naszej, prosimy o możliwie rychłą odpowiedź, ponieważ chcielibyśmy wydać mapę przed latem roku następnego.

Z poważaniem

Sekretarz

(—) *Zofja Kiewliczowa.*

Przewodniczący

(—) *Pr. Kazimierz Sławiński.*

Gorąco polecamy Wielebnemu Duchowieństwu sprawę niniejszą.

† K. M.

URZĄD DELEGATA RZĄDU
w WILNIE

Wydział Bezpieczeństwa

Dnia 11-go Grudnia 1925 roku

Ł V. 14653.

Do Jego Ekscelencji

**Księdza Biskupa Michalkiewicza, Wikariusza Kapitulnego
w Wilnie.**

Instrukcja dla policji państwowej zawiera przepis, zabraniający wstępowania w związki małżeńskie funkcjonariuszom policji bez pozwolenia zwierzchności przed upływem 2 lat od chwili przyjęcia do szeregów policji. Niezastosowanie się do powyższego przepisu pociąga dla winnych surowe kary dyscyplinarne.

Podając powyższe do wiadomości, mam zaszczyt prosić Waszą Ekscelencję o zakomunikowanie treści rzeczzonego przepisu podległemu duchowieństwu, jak również, mając na widoku dobro zainteresowanych funkcjonariuszów policji, o wydanie zarządzenia, by podległe duchowieństwo żądało od funkcjonariuszów policji, życzących wstąpić w związek małżeński, okazania pisemnego zezwolenia władz przełożonych na zawarcie ślubu, lub też okazania formalnego zaświadczenia, że dany policjant przesłużył w policji państwowej nie mniej, niż dwa lata, który to okres zwalnia od potrzeby uzyskania specjalnego zezwolenia.

w. z. Delegata Rządu
W. Malinowski.

W sprawie hipoteki.

Uzupełniając zarządzenie wydane w Kurendzie Nr 11, str. 129 pod Nr. 4722, J. E. Biskup Wikariusz Kapitulny poleca nadesłać, oprócz wymienionych tam dokumentów *zaświadczenie gminy lub starostwa, że kościół władą daną nieruchomością bezspornie, jako swą własnością.*

Informacja dla P. T. Księży Proboszczów

**pragnących założyć przy swym kościele bractwo
Matek Chrześcijańskich.**

1) Ks. Proboszcz wnosi podanie do swego Ks. Biskupa o pozwolenie założenia bractwa, o wyznaczenie Dyrektora tegoż i o wystawienie dekretu erekcyjnego i polecenia do agregacji.

2) Po otrzymaniu dekretu erekcyjnego (formularz podany w Ustawach na str. 23) i polecenia do agregacji (tamże str. 24) Ks. Proboszcz przepiśsuje dekret erekcyjny i stwierdza swym podpisem oraz pieczęcią parafjalną zgodność tej kopji z oryginałem (cfr. str. 23) i wraz z autentycznym poleceniem Biskupiem do agregacji przesyła pod adresem Ks. Dyrektora Arcybractwa Matek chrześcijańskich, Kraków, Mały rynek 8, — dołączając 10 zł. jako takse agregacyjną. Równocześnie można zamówić dyplomy dla członków (33 × 21 cm.) w cenie 20 gr. za sztukę i Ustawy Bractwa po 10 gr. za sztukę.

3) Po otrzymaniu dekretu agregacyjnego ogłasza w kościele, że Bractwo zostaje z tym dniem zawiązane i zarządza wpisy członków. O ileby sobie życzył, aby to inauguracyjne kazanie powiedział Dyrektor Arcybractwa, porozumie się z nim, a ten, o ile mu tylko czas pozwoli, nie omieszkazadośćuczynić temu życzeniu.

Z KURJI METROPOLITALNEJ WILEŃSKIEJ.

Wilno, dn. 23 grudnia 1925 r., № 5000.

X. LUCJAN CHALECKI,

Kanclerz Kurji.

S P I S

IMIION I RZECZY GŁÓWNIEJSZYCH w KURENDZIE r. 1925.

<p> Agitacja antykatolicka 57.
 Akt poświęcenia rodu ludzkiego
 Najśw. Sercu Jezusowemu 121.
 Album kościołów 25.
 Album widoków grobów polaków
 poległych za ojczyznę 83.
 Aneks 17 i 18 z protokołu zjazdu
 Biskupów 99.
 Ankieta Homilijczna 29.
 Bł. Bogumił arcybisk. gnieźnieński 96.
 Bractwo Matek Chrześcijańskich
 23, 139.
 Circa dies festos 7.
 Commissio ad codicis canones in-
 terpretandos 132.
 Decretum Sanctae Sedis de die 3
 mali 2.
 Duchowni wobec służby wojsko-
 wej 127.
 Dzieło św. Dzieciństwa Pana Jezu-
 sa 107.
 Fałszowane wino 70.
 Hipoteka 129, 139.
 Instytut misyjny 111.
 Komunja św. podczas Mszy paster-
 terskiej 134.
 Kongregacja Marjańska 12.
 Konkordat 34, 85.
 Konkordat art. VIII. 73.
 Liga obrony powietrznej w Polsce
 104.
 List Ojca św. Piusa XI. 95.
 List pasterski JE. Ks. Biskupa Ma-
 tulewicza 58, 74.
 Misja katolicka 136. </p> | <p> Mandata 7.
 Majątki kościelne 28.
 Małżeństwa funkcjonariuszów po-
 licji 129, 139.
 Metryki 14, 19, 68, 85, 112.
 Modus Sortiendi Ritum Inter Cat-
 holicos 102.
 Msze św. polowe 56.
 Nieważne odpusty 64.
 Obchód 1600-lecia Soboru Nicej-
 skiego 59.
 O celach i działalności Związku
 Misyjnego Kleru 88.
 O dniach świątecznych 103, 104.
 Odpusty, bractwa i stowarzysze-
 nia 10, 20.
 Okólnik Ministra Sprawiedliwości
 126.
 Okólnik Prezesa Rady Ministrów
 w spr. XXV art. Konkordatu 123.
 Ołtarze 60.
 Ołtarz uprzywilejowany 79.
 Opłata asekuracyjna 87.
 Opłata stemplowa 14.
 Podatek dochodowy 108.
 Podatek majątkowy 83.
 Podręcznik dla Księży Moderato-
 rów 130.
 Podział decanatu Raduńskiego 86.
 Podział Diecezji 129.
 Pontificia Commissio 132.
 Powszechny jubileusz 2.
 Polskie Towarzystwo Krajoznaw-
 cze 138.
 Praescripta et monita de praedica-
 tione 17. </p> |
|---|--|

Program wykładów religii 106.
Przechodzenie na mahometanizm 8.
Przewożenie i ekshumacja zwłok 137.
Przyjmowanie dostojników świeckich 68.
Raporty 68.
Sacra Congregatio De Disciplina Sacramentorum 33, 122.
Sacra Congregatio Rituum 120.
Sacra Poenitentia Apostolica 72, 96.
Schematyzm Kościołów w Polsce 105.
Świadectwa przedślubne 13.
Stowarzyszenie Młodzieży Polskiej 69.
Stypendja dla księży polskich 86.
Towarzystwo Misyjne 57.
Trzydzieści mszy św. Gregorjańskich 82.

Urząd Likwidacyjny 69.
Ustąpienie JE. Ks. Biskupa Matulewicza 97.
„Vix dum Poloniae unitas“ 114.
Wskazówki przy zwiedzaniu szkół powszechnych 23.
Wskazówki dla księży prefektów 24.
Wydawnictwa 15, 30, 55, 56, 57, 112.
Zakon OO. Jezuitów 111.
Zarządzenie Wielkopostne 8.
Zapowiedzi osób wojskowych 8.
Zawarcie małżeństw osób wojskowych 131.
Zawarcie Związku Małżeńskiego osób wojskowych 13.
Zezwolenie na zawarcie małżeństw 111.
Zmiana w składzie osobistym duchowieństwa 70, 93, 105, 112.
Związek Misyjny 52, 85.